

РЕШЕНИЕ

№ 2811

гр. София, 25.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 11.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1638** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на Б. Д. от [населено място] срещу Решение №32-431150/09.12.2022 година на Директор Териториална дирекция Митница Б..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаване на решението са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, като не е изяснил фактите и обстоятелствата и със задържането на паричните средства оспорващият е лишен от възможността да се разпорежда с паричните средства. Посочва се още, че при издаване на решението е нарушен принципа на чл.6,ал.2 от АПК. Иска се отмяна на решението.

В съдебно заседание, оспорващият- Б. Д. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Д., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- Директор Териториална дирекция Митница Б., редовно и своевременно призован, не изпраща представител. В писмена молба процесуалният представител прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложеното Удостоверение №2044/2018 година на Министерство на правосъдието е видно, че Вицепрезидентът на РБ с Указ № 117/17.07.2020 година е дал българско гражданство на Б. Д., [дата на раждане] в [населено място], Л..

Оспорващият е сключил граждански брак с българска гражданка на дата 11.11.2003 година.

Със Заповед № ЗК4-74/16.06.2022 година на Заместник-министър председател по еврофондовете и министър на финансите е командирован П. Т.- Директор на Агенция „Митници“ в [населено място], Б. за срок от 5 дни считано от 22.06.2022 година до 26.06.2022 година включително.

Със Заповед № ЗАМ-1115/32-200381/17.06.2022 година на Директор на Агенция“ Митници“ е наредено Л. Б. К.- Заместник- директор на Агенция“ Митници“ да изпълнява функциите на Директор на Агенция „ Митници“ за периода от 22.06.2022 година до 26.06.2022 година включително.

Със Заповед от 22.06.2022 година Директор на Агенция“ Митници“/ Л. К.- Заместник- директор на Агенция“ Митници/,действащ от името на Директор на Агенция“ Митници“ по силата на Заповед за заместване от 16.06.2022 година/ оправомощил Директорите на Териториални дирекции на Агенция „Митници“ да издават решения за временно задържане на парични средства по чл.7,§1,б.“б“ от Регламент /ЕС/2018/1672 при наличие на признаци за престъпна дейност, независимо от тяхната стойност за срок от 30 дни, посочил незабавно след издаването им, директорите на териториални дирекции на Агенция“ Митници“ да съобщават решението на заинтересованите лица , на Дирекция“ Финансово разузнаване“ на ДАНС и други компетентни органи, съобразно обстоятелствата по конкретния случай, Директорите на Териториални дирекции да издават решение за продължаване срока на временно задържане при получаване на мотивирано искане за това от компетентен орган, свързани със задълбочена оценка от необходимостта и пропорционалността на по-нататъшно временно задържане в рамките на срока, за който е обосновано , но не повече от 90дни от датата на задържане.

На 12.11.2022 година около 18 часа на МП“ Капитан А.“ на трасе „ Входящи леки автомобили и автобуси“ пристигнал лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] на пътя от Република Турция за РБ, в който пътувал българският гражданин Б. Д. , който сам е декларирал парични средства, за които представил Декларация на гишето за митническа обработка на документи в размер на 15 000 евро с произход“ Продажба на недвижимо имущество“ и с обяснение, че парите са получени от брат му от С. за покупка на апартамент. Валутната декларация е заведена под № D.-LG-20221112075342003 и оставена на статус“ Под проверка“, а декларираната сума е задържана с разписка от 12.11.2022 година във връзка с доказване произхода на паричните средства .

На 14.11.2022 година до Директор ТД Митница Б. е депозирана Докладна записка относно задържаните парични средства от Б. Д. на дата 12.11.2022 година, в която подробно е посочено какво се е случило на дата 12.11.2022 година при влизане на територията на РБ на Б. Д..

На 22.11.2022 година Директор ТД Митница Б. с Решение № 32-402306 на основание чл.7,§1,б.“б“ от Регламент /ЕС/2018/1672 задържал временно парични средства в общ размер на 15 000 евро от Б. Д. за срок от 30 дни, считано от 12.11.2022 година и допуснал предварително изпълнение на Решението на основание чл.60,ал.1 АПК.

На 29.11.2022 година Директор ТД Митница Б. изпратил Писмо до Директор ТД

НА НАП- [населено място], с което поискал да бъде предоставена информация относно всички доходи / трудови правоотношения, стопанска дейност, наем, прехвърляне на права или имущество или от други източници на Б. Д. .

На 30.11.2022 година до Директор на Дирекция“ Финансово разузнаване“ при ДАНС от страна на Директор ТД Митница Б. е изпратено Писмо, с което е поискано в най-кратки срокове да бъде извършена необходимата проверка в рамките на компетентностите и за получаване на обратна информация по случая с цел своевременно предприемане на действия за удължаване срока на временното задържане или връщане на паричните средства.

На 30.11.2022 година Директор ТД Митница Б. с Писмо от същата дата поискал от Директор на Дирекция“ Митническо разузнаване и разследване“ да му бъде предоставена всякаква информация относно задържаните парични средства на Б. Д. и дали за лицата обсъдени в Решението има данни за нарушения на други сходни дейности с оглед разпоредбите на Регламент /ЕС82018/1672.

На 01.12.2022 година до Директор ТД Митница Б. е постъпило Писмо от Директор ТД на НАП- [населено място], в което е посочено, че относно Б. Д. има данни за сключени и прекратени трудови договори на основание чл.62,ал.5 от КТ и е приложена Справка на лицето за периода от 01.11.2019 година до 31.10.2022 година, като е посочено, че няма данни за осигуряване по извън трудови или служебни правоотношения и няма данни за самоосигуряване като собственик или съдружник в дружеството и няма данни за лицето за декларирани доходи чрез подадена ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ.

На 09.12.2022 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № 32-431150, с което удължил с 60 дни срока на временно задържане на паричните средства в общ размер на 15 000 евро от Б. Д. , считано от 12.12.2022 година и допуснал предварително изпълнение на Решението на основание чл.60,ал.1 АПК.

С Разпореждане от 09.02.2023 година на Директор ТД Митница Б. е разпоредено задържаните от Б. Д. парични средства в размер на 15 000 евро да бъдат върнати на лицето, като на същата дата е съставен Приемо – предавателен протокол за връщане на сумата.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.145 от АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Оспореното Решение №32-431150/09.12.2022 година на Директор ТД Митница Б. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 , ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор ТД Митница Б., на когото изрично по силата на чл. 15,ал.2 от Закона за митниците е предоставено

право в качеството на митнически орган да осъществява валутен контрол в рамките на предоставената му със закон компетентност. В чл. 220 от Закона за митниците е посочено, че всяко лице може да обжалва засягащи го решения на митническите органи по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно [чл. 19 от Закона за митниците](#) Решенията по прилагане на митническото законодателство се издават от директора на Агенция "Митници" или от директорите на териториални дирекции. "Митнически органи" са длъжностните лица от митническите учреждения, които осъществяват митнически надзор и/или извършват контрол или дейност по разследване по реда на Наказателно-процесуалния кодекс./[§ 1, т. 9 от ДР на ЗМ](#). В [чл. 19, ал. 7 от ЗМ](#) е доуточнено, че за целите на прилагане на [чл. 29 от Регламент \(ЕС\) № 952/2013](#) решения, взети без предварително заявление, се издават от директора на териториалната дирекция, където са възникнали фактите и обстоятелствата, изискващи вземането на решение, освен ако не е предвидено друго. Митническите органи следят за спазването на закона при пренасянето през границата на страната на парични средства и на благородни метали и скъпоценни камъни и изделия с и от тях. От своя страна от 03.06.2021 г. влизат в сила ревизираните правила при пренос на парични средства, благородни метали и скъпоценни камъни и изделия от и с тях. Промяната е във връзка с прилагането на новия [Регламент \(ЕС\) 2018/1672](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 година относно контрола на паричните средства, които се внасят в Съюза или се изнасят от него, и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1889/2005. Новото европейско законодателство не променя задължението лицата да представят декларация за паричните си средства при влизане в или напускане на ЕС с 10 000 евро или повече или тяхната равностойност в други валути. Разширява се обхвата на паричните средства, подлежащи на деклариране, като се включват златни монети със съдържание на злато най-малко 90% и златни кюлчета, златни късове или буци със съдържание на злато най-малко 99,5 %. Въвежда се и режим за оповестяване на непридружени парични средства в размер на 10 000 евро или повече, изпращани по пощата, с куриер или контейнер. От своя страна, компетентни органи по смисъла на Регламент /ЕС/2018/1672 означава митническите органи на държавите членки и всякакви други органи, които са оправомощени от държавите членки да прилагат настоящия Регламент. Наред е с това от доказателствата по делото е видно, че Директор на Агенция „Митници“ със Заповед от 22.06.2022 година изрично е предоставил права на Директорите на ТД да издават Решения за временно задържане на парични средства по чл.7,§1,б.“б“ от Регламент /ЕС/2018/1672.

Установено е, че към датата на издаване на Заповедта за предоставяне на правомощия на Директорите на Териториални дирекции Директор на Агенция“ Митници“ е отсъствал и е бил заместващ от Л. К. – Заместник- директор на Агенция“ Митници“, който от своя страна е бил определен с нарочна Заповед за времето от 22.06.2022 година до 26.06.2022 година на Директор на Агенция“ Митници“ да изпълнява функциите на Директор на Агенция „Митници“. Нещо повече дори- от доказателствата по делото също е установено, че В. Е. С. е заемал длъжността- Директор Териториална дирекция Митница Б. считано от 31.07.2021 година.

При издаването на Решението, Директор ТД Митница Б. е нарушил процесуално-правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално – правните разпоредби.

След като е установил, че в хода на производството по задържане на внесените парични средства от Б. Д. на дата 12.11.2022 година в размер на 15 000 евро и издаване на Решението от 22.11.2022 година за задържането на паричните средства за срок от 30 дни, административният орган поиска предоставяне на информация от Дирекция“ Финансово разузнаване“ на ДАНС , от Директор на Дирекция“ Митническо разузнаване и разследване“ и от Директор ТД на НАП- С., като само на дата 01.12.2022 година Директор ТД на НАП-С. представил исканата информация. Вярно е, че към дата 09.12.2022 година – датата на издаване на Решението за удължаване срока с още 60 дни на задържането на паричните средства на оспорващия все още не е била получена информация от Дирекция „ Финансово разузнаване“ на ДАНС и от Дирекция „ Митническо разузнаване и разследване“ / което е послужило като основание за удължаване срока с още 60 дни, но също така е вярно, че само непредставянето на информацията обуславя удължаването на срока със 60 дни, като по отношение продължителността на удължаването, ответникът по оспорването не е изложил никакви мотиви, които да обусловят защо и въз основа на какво е удължен срокът със 60 дни. В Съображение 28 на Регламент / ЕС82018/1672 е посочено, че като се има предвид, че движенията на паричните средства, които подлежат на контрол в съответствие с настоящия регламент, се осъществяват през външните граници и предвид трудността да се действа, след като паричните средства са напуснали граничния пункт на влизане или излизане, както и на свързания с това риск, ако дори малки количества се използват незаконно, компетентните органи следва да имат възможност временно да задържат парични средства при определени обстоятелства при спазване на принципите за взаимозависимост и взаимоограничаване: на първо място, когато задължението за деклариране или за оповестяване на паричните средства не е било изпълнено, и на второ място, когато има признаци за престъпна дейност, независимо от размера на паричните средства и независимо дали са придружени или не придружени парични средства. С оглед на естеството на временното задържане и на въздействието, което то може да окаже върху свободата на движение и правото на собственост, срокът на задържане следва да бъде ограничен до абсолютния минимум, който е необходим на други компетентни органи, за да установят дали са налице основания за последваща намеса, като разследвания или задържане на паричните средства на основание на други правни инструменти. Всяко решение за временно задържане на парични средства съгласно настоящия регламент следва да се придружава от изложение на мотивите и подходящо описание на специфичните фактори, които са породили необходимостта от действие. Следва да е възможно да се удължи срокът на временно задържане на паричните средства в специфични и надлежно оценени случаи, например когато компетентните органи срещат трудности при получаването на информация за евентуална престъпна дейност, *inter alia*, когато се изисква обмен на информация с трета държава, когато документите трябва да бъдат преведени или когато е трудно да се идентифицира изпращачът или получателят в случаите на не придружени парични средства. Ако в края на периода на задържане не е взето решение за последваща намеса или ако компетентният орган реши, че няма основания за по-нататъшно задържане на паричните средства, те следва незабавно да се върнат, според случая, на лицето, от което са задържани временно паричните средства, приносителя или собственика. Член 7 от Регламента-Временно задържане на парични средства от

компетентните органи, сочи че компетентните органи могат временно да задържат парични средства по силата на административно решение в съответствие с условията, предвидени в националното право, когато задължението за деклариране на придружени парични средства по член 3 или задължението за оповестяване на непридружени парични средства по член 4 не е спазено; или

са налице признаци, че паричните средства, независимо от тяхната стойност, са свързани с престъпна дейност. Административното решение, посочено в параграф 1, е предмет на ефективни правни средства за защита в съответствие с процедурите, предвидени в националното право. Компетентните органи съобщават мотивите за административното решение на лицето, от което се изисква да представи декларация в съответствие с член 3 или декларация за оповестяване в съответствие с член 4; или

на _____ лицето, от което се изисква да предостави информация в съответствие с член 6, параграф 1 или параграф 2. Срокът на временно задържане е строго ограничен съгласно националното право до времето, необходимо на компетентните органи да установят дали обстоятелствата по случая оправдават по-нататъшно задържане. Срокът на временно задържане не може да надхвърли 30 дни. След като компетентните органи извършат задълбочена оценка на необходимостта и пропорционалността на по-нататъшно временно задържане, те могат да вземат решение за удължаване на срока на временно задържане най-много до 90 дни. Ако в рамките на този срок не се вземе решение за по-нататъшно задържане на паричните средства или ако се вземе решение, че обстоятелствата по случая не оправдават тяхното по-нататъшно задържане, паричните средства незабавно се предоставят на лицето, от което са задържани временно парични средства в ситуацията, посочени в член 3 или 4; или

на _____ лицето, от което са задържани временно парични средства в ситуацията, посочени в член 6, параграф 1 или параграф 2.

В конкретния случай непредставянето на информацията от два компетентни органи не представлява особена трудност по смисъла на Регламента, нито пък същата е посочена като такава в Решението на Директор ТД Митница Б. за удължаването на срока, няма и мотиви защо и въз основа на какво органът е удължил срока с още 60 дни, не е изложил никакви съображения относно това дали удължаването е пропорционално. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспореното Решение е издадено в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените

реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

Оспорвацият е бил лишен от възможността да разбере защо органът е удължил срока с още 60 дни и това неизлагане представлява нарушение на принципа за съразмерност, визиран в чл.6 от АПК и води и до невъзможност да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#). Нарушаването на принципа на съразмерност на наложеното задържане представлява именно такова несъответствие с целта на закона.

Всичко това сочи, че оспореното Решение не отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и води до отмяната му.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорвация за присъждане на разноски е основателно и в негова полза следва да се присъдят такива, но преди да бъде определен техният размер, следва да бъде обсъдено направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването.

Съгласно чл. 143, ал.1 АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Страна по делото е административният орган, по силата на признатата му с АПК административна правосубектност, но разноските се възстановяват от бюджета на юридическото лице, към което се числи административния орган.

По силата на чл.78, ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78, ал.5 от ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да се намали възнаграждението- не по- малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, които може да присъди възнаграждение, но ако е доказано като заплатено. Разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК намира приложение - само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно

която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал. В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (какъвто пълномощник е защитава от ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ – арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по искиви дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа какъвто и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

В конкретния случай, оспорваният е представляван от адвокат Д. и в представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното възнаграждение е

в размер на 400 лева, платено в брой при подписване на договора. Възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за дела за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела, действаща към момента на подписване на Договора за правна защита и съдействие -24.01.2023 година е в размер на 1000 лева.

Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е под минимума, определен в Наредбата и не подлежи на редуциране. На тази плоскост в полза на оспорващия следва да се присъдят разноски в размер на 410 лева-заплатено адвокатско възнаграждение и внесена държава такса

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноски ,съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172 АПК Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №32-431150/09.12.2022 година на Директор Териториална дирекция Митница Б..

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТЕРИТОРИАЛНА ДИРЕКЦИЯ МИТНИЦА Б. ДА ЗАПЛАТИ НА Б. Д. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 410 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТЕРИТОРИАЛНА ДИРЕКЦИЯ МИТНИЦА Б..

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

СЪДИЯ:

